

nyttige Bevæggrunde, idet herved maa erindres, at Medvirken omfatter Anstiftelse; men at dette Forhold bortset herfra ikke bør være strafbart.

§ 242 (U. § 220, jfr. Mot. Sp. 337—38) om Straffen for *uagtsomt Drab* svarer til Straffelovens § 198.

2. Til § 243. (U. § 221, jfr. Mot. Sp. 338—40).

Spørgsmaalet om, hvorledes Straffeloven skal stille sig til *Drab af Foster* (Fosterfordrivelse), navnlig naar det foretages af Moderen selv, hører til de i Nutiden mest omtvistede.

Indenfor Kommissionen har Meningerne derom ogsaa været delte, men der er i Udkastets § 221 opnaaet Enighed om et Mellemstandpunkt, som paa den ene Side ikke kunde virke udfordrende overfor den i Befolkningen vistnok almindelige Opfattelse af Fosterdrab som en umoralsk og samfundsutilstedelig Handling, og paa den anden Side skulde tage Hensyn til de Betragtninger, der særlig fra Lægers og Kvinders Side er anført imod Forholdets Strafbarhed.

De Ændringer i Straffeloven (§ 193), som Kommissionen i Henhold hertil foreslaar, gaar væsentlig ud paa at mildne Straffen for Kvinden og at begrænse det strafbares Omraade for hendes Vedkommende.

I sidstnævnte Henseende finder Kommissionen for det første, at der bør lægges afgørende Vægt paa, om Kvinden har mærket sikre Tegn paa at være besvangret, saaledes at der for hendes Vedkommende kun skal kunne blive Spørgsmaal om Straf, naar dette har været Tilfældet. Til Grund herfor ligger den Betragtning, at der i den almindelige Opfattelse er en Forskel mellem det spæde og det mere fremskredne Foster, og at navnlig først, naar Moderen har mærket Liv, tillige den ejendommelige stærke Moderkærlighed træder frem, der har den største Værdi for Individet som for Samfundet. Fremdeles mener Kommissionen, at Moderens Forhold, i Modsætning til hvad der nu er Tilfældet, bør være straffrit, naar der kun foreligger Forsøg med utjenlige Midler, og at der endelig er Grund til for Moderen at hjemle en ganske kort Forældelsesfrist for Paatalen, jfr. nærmere Mot. Sp. 339—40.

Medens Justitsministeriet har kunnet følge Kommissionens Forslag om Nedsættelse af Straffen for Kvinden og ligeledes har kunnet tiltræde de to ovenfor sidst omtalte Begrænsninger af det strafbares Omraade, har man ikke ment at

kunne tillægge det afgørende Betydning, om Kvinden paa det Tidspunkt, da hun foretog Gerningen, havde mærket sikre Tegn paa at være besvangret. Rent bortset fra, at Straf for Fosterfordrivelse herefter formentlig vilde blive saa godt som uden praktisk Betydning for Kvindens Vedkommende, idet det langt overvejende Antal Forsøg sker paa et tidligere Tidspunkt, synes det nemlig uheldigt, at Bevisførelsen for, om Straf skal kunne anvendes, ifølge Kommissionens Udkast, saa godt som fuldstændig maa afhænge af Kvindens egen Forklaring. Forøvrigt kan man heller ikke anerkende Rigtigheden af, at den til Grund for Udkastet liggende — i sig selv irrationelle — Sondring har den af Kommissionen forudsatte Betydning. Af særlig Betydning for Ministeriet har endelig været følgende Betragtning, som ogsaa er kommet frem under Dansk Kriminalistforenings Behandling af Udkastets Bestemmelser, se Forhandlingerne paa Foreningens 16de Aarsmøde S. 189—90: Bevarer man den foreslaaede Begrænsning af Kvindens Strafbarhed samtidig med, at man ubetinget straffer den udenforstaaende Gerningsmand eller meddelagtige — derunder ogsaa den medvirkende Læge —, vil dette have til Følge, at Kvinden, der, før hun har mærket sikre Tegn paa at være besvangret, ønsker at blive af med sit Foster, uden at der foreligger Forhold, der lægevidenskabeligt set berettiger dertil, ikke kan skaffe sig betryggende Assistance (Lægehjælp) hertil, uagtet det ikke drejer sig om noget for hendes Vedkommende strafbart Forhold, men er henvist til at foretage Handlingen selv, hvad der i høj Grad forøger den dermed forbundne Fare. Man ser ikke rettere end, at man i den omhandlede Henseende ikke kan gøre nogen Forskel mellem Kvinden og den udenforstaaende og mener, at der er taget tilstrækkeligt Hensyn til, hvad der kan anføres imod at straffe Kvinden, ved de iøvrigt for hendes Vedkommende foretagne Begrænsninger af det strafbares Omraade og ved den foreslaaede Strafnedsættelse.

Man har haft under Overvejelse, om der skulde være Grund til at foreslaa særlige Regler for Straffrihed i Tilfælde, hvor Besvangrelsen skyldes en Forbrydelse mod Kvindens Kønshedsfrihed, men har ikke ment, at dette er nødvendigt.

Med Hensyn til Bestemmelserne i § 243, Stk. 2 om Straf for den udenforstaaende Gerningsmand eller meddelagtige, har man fulgt Udkastet, dog med nogen Ændring af Straffen.